

Protokollat i faglig voldgift

Landsorganisationen i Danmark
for
Fagligt Fælles Forbund
(advokat Evelyn Jørgensen)
mod
Taxibranchens Arbejdsgivere
på egne vegne og
for
Odense Taxa Arbejdsgiverforening
på egne vegne og for
arbejdsgiverforeningens medlemmer, der er bevillingshavere i Svendborg kommune
(advokat Christian K. Clasen)

(vedr. spørgsmål om overtrædelse af fortrædelsesaftale efter ophør af en strejke i foråret 2010)

Ved klageskrift af 9. juli 2010 indbragte klagerne LO for 3F en sag mod ovennævnte indklagede for Arbejdsretten (sag nr. A 2010. 0539) med følgende påstand, således som den blev endeligt formuleret i et forberedende retsmøde i Arbejdsretten den 16. august 2010:

De indklagede tilpligtes straks at lade de i bilag N anførte medlemmer af 3F genindtræde i deres beskæftigelse som taxachauffør hos en vognmand med bevilling i Svendborg Kommune (hidtil Svendborg Taxa) samt at efterbetale løn til medlemmerne fra konfliktens ophør den 23. juni 2010 ved normal arbejdstids begyndelse, og til genindtrædelse sker. Efterbetalingen tillægges sædvanlig procesrente fra de enkelte ydelsers forfaldsdato til betaling sker.

De indklagede arbejdsgiverforeninger tilpligtes hver især til 3F at betale en efter Arbejdsrettens skøn fastsat alvorlig bod.

I det forberedende retsmøde i Arbejdsretten den 16. august 2010 blev sagens behandling i Arbejdsretten efter de indklagedes påstand udsat på, at en faglig voldgiftsret skulle tage stilling til fortolkningen af en fortrædelsesaftale af 8. juni 2010 indgået mellem 3F og Taxibranchens Arbejdsgivere i forbindelse med afslutningen af den i klagerens påstand nævnte konflikt.

Der blev herefter etableret en faglig voldgiftsret med Peter Bæk, 3F Transport, Logistik og Byg, Århus, Jakob Andersen, 3F Københavns Chauffører, cand. scient. pol. Henrik L. Wiingreen Jørgensen, Patientbefordringen på Fyn, og advokatfuldmægtig Søren Skjerbek, advokatfirmaet Norrbom Vinding som partsudpegede voldgiftsmedlemmer og undertegnede næstformand i Arbejdsretten Niels Waage som formand og opmand.

Der afholdtes mundtlig forhandling i den faglige voldgiftsret den 28. september 2010 i advokatfirmaet Norrbom Vindings lokaler Dampfærgevej 26, 2100 København Ø.

Parterne oplyste, at de var enige om at tillægge voldgiftsretten kompetence til ikke blot at afgøre det fortolkningsspørgsmål, som havde givet anledning til nedsættelsen af voldgiftsretten, men også at afgøre de øvrige spørgsmål, som fremgik af klagerens påstand for Arbejdsretten.

Klagerne nedlagde herefter samme påstand for voldgiftsretten som for Arbejdsretten. jf. ovenfor.

De indklagede nedlagde påstand om frifindelse. .

Der blev givet forklaringer af Allan Andersen, Steen Jespersen, Frank Jørgensen, Peter Kjærgaard og John Feldthusen.

Sagen blev procederet.

Efter de partsudpegede voldgiftsmedlemmers votering tilkendegav opmanden, at en opmandskendelse ville gå ud på pålægge begge de indklagede arbejdsgiverforeninger at betale en bod på 25.000 kr., i alt 50.000 kr. til 3F, men i øvrigt at frifinde de indklagede

Opmanden gav følgende begrundelse for dette resultat:

”Sagen drejer sig i første række om fortolkningen af en ”fortrædelighedsaftale” af 8. juni 2010 indgået mellem 3F ved Allan Andersen, 3F, Transportgruppen og Taxibranchens Arbejdsgivere ved direktør Peter Kjærgaard. Denne aftale var indgået som led i afslutningen på en konflikt, der havde været løbende i Svendborg-området i foråret 2010 i forbindelse med, at overenskomsten mellem den daværende Svendborg Taxas Arbejdsgiverforening og 3F Svendborg ikke var blevet fornyet, da den udløb med udgangen af februar 2010 efter at være blevet opsagt af arbejdsgiverparten.

Den omtvistede aftale har følgende ordlyd:

”Fortrædelighedsaftale

Nærværende aftale er indgået mellem parterne:

De strejkende chauffører genbeskæftiges efter endt konflikt, hvis ikke særlige omstændigheder umuliggør dette.

Genbeskæftigelse kan dog ikke garanteres ved samme vognmand, som man var beskæftiget ved, før konflikten mellem Svendborg Taxa’s vognmænd og 3F Sydfyn startede.

Odense den 8. juni 2020

For Fagligt Fællesforbund Allan Petersen (sign.)

For Taxibranchens Arbejdsgivere: Peter Kjærgaard (sign.)”

De forklaringer, der er afgivet for voldgiftsretten om de forhandlinger, der gik forud for indgåelsen af ovennævnte aftale giver ikke grundlag for at fastslå nogen fælles forståelse mellem parterne om den præcise rækkevidde af, at genbeskæftigelsen ikke kan ”garanteres ved samme vognmand, som man var beskæftiget ved før konflikten ... startede”, eller om, hvad der ligger i udtrykket ”hvis ikke særlige omstændigheder umuliggør dette.”

Aftalen må herefter fortolkes efter sin ordlyd og de oplysninger, der er fremkommet under sagen.

Parterne er uenige om, hvorvidt arbejdsgiversiden har opfyldt aftalen ved at tilbyde de strejkende chauffører ansættelse i Odense eller andre områder uden for det distrikt, der var gældende for den overenskomst, der udløb med udgangen af februar 2010.

Spørgsmålet er her, om aftalens udtryk ”*Genbeskæftigelse kan dog ikke garanteres ved samme vognmand...*”, skal forstås således, at genansættelsen kunne ske uden for Svendborg-området.

Efter min opfattelse må dette spørgsmål besvares benægtende.

Udtrykket **genansættelse** synes at forudsætte, at det ansættelsesforhold, der bestod før konflikten skulle retableres. Der er i aftalen alene taget det udtrykkelige forbehold, at genansættelsen ikke nødvendigvis skulle ske hos samme vognmand. Formodningen må derfor være for, at der ikke skulle ske andre ændringer i forhold til det hidtidige ansættelsesforhold, f. eks. at ansættelsen skulle kunne ske uden for det distrikt, hvor chaufføren tidligere var ansat. Det forekommer ikke naturligt at betegne en ansættelse i Odense (eller andre steder uden for Svendborg) for en chauffør, der hidtil har været beskæftiget i Svendborg-området som en *genansættelse*.

Arbejdsgiversiden, der hævder, at aftalen kunne opfyldes ved, at chaufførerne fik tilbudt beskæftigelse uden for Svendborg-området, skulle derfor have draget omsorg for, at denne opfattelse kom tilstrækkeligt klart til udtryk i aftalen. Jeg finder ikke, at dette er sket i det foreliggende tilfælde, og dette må derfor komme arbejdsgiverparten til skade ved fortolkningen af aftalen.

Jeg lægger herefter til grund, at aftalen ikke blev opfyldt fra arbejdsgiverpartens side ved, at chaufførerne fik tilbudt beskæftigelse uden for Svendborg-området.

Dernæst skal der tages stilling til, om der har foreligget ”særlige omstændigheder”, der har ”umuliggjort” genansættelse.

I dansk kollektiv arbejdsret gælder et almindeligt forbud mod at ”fortrædige” modparten efter en endt arbejdskonflikt. Heri ligger en pligt for arbejdsgiveren til at genansætte konfliktende medarbejdere, med mindre driftsmæssige hensyn taler imod. Der er således ikke tale om nogen ubetinget pligt for arbejdsgiveren til at genansætte alle strejkende arbejdstagere, og efter Arbejdsrettens praksis anlægges en forholdsvis lempelig standard for den driftsmæssige begrundelse, som virksomheden skal dokumentere, jf. herved Jens Kristiansen Den kollektive arbejdsret, 2. udgave (2008), s. 468.

I den omtvistede aftale angives det – i overensstemmelse med det kollektivt arbejdsretlige udgangspunkt – at de strejkende chauffører genbeskæftiges efter endt konflikt. Dernæst siges det ”*hvis ikke særlige omstændigheder umuliggør dette.*” Der tales altså ikke om driftsmæssige hensyn, der taler imod en genansættelse, men om særlige omstændigheder, der *umuliggør* genansættelse. Efter min opfattelse må denne udtryksmåde indebære, at arbejdsgiversiden har påtaget sig en strengere forpligtelse til at genansætte de strejkende efter konfliktens ophør, end hvad det generelle fortrædelsesforbud indebærer. Dette forstærkes yderligere i den næste sætning, hvori det siges, at genbeskæftigelse *dog* ikke kan garanteres ved samme vognmand...” Genbeskæftigelse *garanteres* altså, blot ikke hos samme vognmand.

Jeg finder, at det følger af det anførte, ikke blot at aftalen må fortolkes således, at kun omstændigheder, der *umuliggør* genansættelse kan fritage arbejdsgiversiden herfor, men også at der påhviler arbejdsgiversiden en tung bevisbyrde for, at sådanne omstændigheder skulle foreligge. Denne bevisbyrde ses ikke at være løftet gennem de forklaringer, der er afgivet for voldgiftsretten, eller andre oplysninger, der er fremkommet under sagen.

Jeg giver herefter arbejdstagersiden medhold i, at fortrædelighedsaftalen ikke er overholdt af arbejdsgiversiden.

Ved afgørelsen af, hvilke sanktioner denne overtrædelse skal udløse, lægger jeg afgørende vægt på, at det er ubestridt, at de strejkende chauffører fik tilbudt arbejde i Odense (eller andre områder inden for en overkommelig afstand fra Svendborg). Selv om jeg som nævnt ovenfor finder, at dette ikke var tilstrækkeligt til at anse fortrædighedsaftalen for overholdt, finder jeg, at afslaget på tilbuddet må udelukke, at chaufførerne nu kan få deres løntab erstattet fra deres tidligere arbejdsgivere.

Allerede fordi det ikke kan fastslås, hos hvilken vognmand genansættelse skal ske, er påstanden om at der skal ske genansættelse ikke egnet til danne grundlag for en retskraftig afgørelse. Jeg vil derfor ikke lade det blive en konsekvens af, at fortrædelighedsaftalen ikke er overholdt, at der skal ske genansættelse.

Sanktionen for overtrædelse af fortrædighedsaftalen bliver herefter en bod, der pålægges de to arbejdsgiverorganisationer.

Ved udmålingen af bodens størrelse lægger jeg som ved afgørelsen af spørgsmålet om erstatning for løntab særlig vægt på, at de strejkende chauffører fik tilbudt arbejde i Odense og andre steder uden for Svendborg-området og således kunne have undgået et økonomisk tab.

Herefter, og efter sagens omstændigheder i øvrigt fastsætter jeg boden til 25.000 kr. for begge de indklagede arbejdsgiverorganisationers vedkommende, i alt 50.000 kr., som skal betales til 3F inden 14 dage fra afsigelsen af kendelsen.”

De partsudpegede medlemmer af voldgiftsretten afsluttede herefter sagen forligsmæssigt i overensstemmelse med opmandens tilkendegivelse og aftalte, at denne i skriftlig form parterne imellem skal tillægges virkning som en kendelse, jf. lov om Arbejdsretten og faglige voldgiftsretter § 28, stk. 4.

Roskilde, den 6. oktober 2010

Niels Waage